

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, Praha 8 – Dolní Chabry

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2019, č. j. X

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 18. 10. 2019, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 11. 7. 2019, sp. zn. X, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl z nedbalosti dopustit tím, že dne 14. 8. 2017 v 19:49 hodin v Jablonci nad Nisou ulicí Prosečská ve směru do centra města u domu č. p. X řídil vozidlo X a v místě, kde je stanovena nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 64 km/h (při zohlednění možné odchylky 61 km/h), tedy jako řidič překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci a 14 km/h (při zohlednění možné odchylky o 11 km/h), za což mu podle § 35 písm. b), § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu byla uložena pokuta 1 700 Kč. Současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Žaloba

2. Ve včasné žalobě žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť ačkoliv žalobce v doplnění odvolání ze dne 3. 5. 2018 uplatnil námitky proti výměře sankce, ani jeden ze správních orgánů se s nimi nevypořádal. Žalovaný se s těmito původními odvolacími námitkami nevypořádal vůbec, správní orgán I. stupně se jimi zabýval, vyjma námitek proti sankci. Podle žalobce je irelevantní, že doplnění odvolání ze dne 3. 5. 2018 bylo podáno proti rozhodnutí, které bylo následně soudem zrušeno. Toto podání bylo nadále obsahem správního spisu a bylo tedy povinností správních orgánů se s jeho obsahem vypořádat. Protože šlo o odvolání, měl se s ním vypořádat zejména žalovaný.
3. Rovněž odůvodnění uložené sankce nevyhovuje požadavkům právní úpravy a judikatury, neboť nebyla zohledněna všechna zákonná kritéria. Správní orgán pouze nesprávně zohlednil místo přestupku a recidivu žalobce, což jsou obecně kritéria přípustná, nikoli však jediná. Stranou zůstala zákonná kritéria uvedená v § 37 až § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky, konkrétně zavinění, povaha a závažnost přestupku, čas spáchání a okolnosti přestupku, pohnutka žalobce, následek přestupku, způsob spáchání. Přitom bylo dáno několik polehčujících okolností vyplývajících z obsahu spisu, např. že se jednalo o úsek, který lze jen stěží označit za typicky městský, jednalo se o dobu mimo dopravní špičku a na daném úseku lze předpokládat velmi nízkou intenzitu silničního provozu. Došlo tedy až ke zneužití správní úvahy, protože při jejím užití je nutné aplikovat všechna zákonná kritéria. Uložená výše pokuty je přitom bez významu, k čemuž žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016-30. Kritéria, která zohledněna byla, nebyla zohledněna dostatečně, neboť správní orgán neuváděl, zda se

jedná o přítěžující či polehčující okolnost, a jakou váhu má to které kritérium, což dle žalobce neodpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu.

4. Úvaha správního orgánu, že se jedná o zastavěnou oblast obce se smíšenou zástavbou (průmysl, výroba, bydlení), se kterou souvisí i zvýšený provoz vozidel a osob, je nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost, neboť není zřejmé, zda se jedná o okolnost polehčující či přítěžující, a případně, jaký vliv má na konečnou výši sankce. Nebylo nijak prokázáno, že by v daném úseku panoval zvýšený provoz vozidel a osob. Naopak se jedná o úsek, kde lze na chodce narazit spíše sporadicky. Nebylo tvrzeno ani prokázáno, že by daný úsek měl být z konkrétního důvodu nadprůměrně dopravně exponovaný. Lze pochybovat o tom, zda lze takový úsek označit za zastavěný. Nejedná se o úsek typicky městský, spíše jde o úsek periferní, což je dle žalobce polehčující okolností, neboť zde může dojít k nižším újmám na zdraví i majetku. Došlo také k porušení zákazu dvojího přičítání, protože skutečnost, že obec je zastavěné území, kde je typicky vyšší provoz než mimo obec, je znakem dané skutkové podstaty přestupku. Správní orgán tedy již nebyl oprávněn tyto skutečnosti klást žalobci k tíži. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52.
5. Pokud správní orgán zmiňoval recidivu žalobce, opět není zřejmé, zda se jedná o okolnost polehčující či přítěžující, a není zřejmý vliv této skutečnosti na konečnou výši sankce, proto je prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné. Správní orgán dle žalobce nepřipustně přihlížel i k záznamům, které již byly zahlazený. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010-55, přitom nelze přihlížet k záznamům starším 3 let. I v trestním řízení se po zahlazení na pachatele hledí, jako by trestný čin nespáchal. Nelze si vypomáhat tvrzením, že jde o hodnocení osoby pachatele.
6. Ve zbylé části žaloby vyjádřil žalobce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a požadoval naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného a prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný plně odvolal na napadené rozhodnutí. Poukázal na to, že v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce žádné konkrétní argumenty neuvedl. Správní orgán I. stupně uložení pokuty odůvodnil, když mj. přihlédl k tomu, že pokuta uložená žalobci za překročení nejvyšší povolené rychlosti v lednu 2017 neměla na žalobce výchovný dopad, proto byla pokuta uložena 200 Kč nad spodní hranici zákonné sazby. Je třeba se zabývat těmi kritérii pro uložení správního trestu, která dopadají na konkrétní případ. Žalovaný navrhoval, aby soud podanou žalobu zamítnul.

IV. Zjištění ze správního spisu

8. Přestupek žalobce oznámila Městská policie Jablonec nad Nisou správnímu orgánu I. stupně a spolu s oznámením přestupku postoupila oznámení o přestupku sepsané na místě přestupku, které žalobce nepodepsal, dále úřední záznam o přestupkovém jednání žalobce ze dne 14. 8. 2017 spolu se záznamem o přestupku s naměřenou rychlostí 64 km/h včetně fotodokumentace žalobcova vozidla a mapovým podkladem z internetové aplikace Google

mapy s označením místa změření rychlosti městskou policií. Dále městská policie správnímu orgánu I. stupně předložila písemné vyjádření Krajského ředitelství policie Libereckého kraje ze dne 10. 1. 2017 s určením úseků pro měření rychlosti v územní působnosti Městské policie Jablonec nad Nisou, osvědčení č. 8/2013 strážníka X a ověřovací list č. 3/17 k silničnímu radarovému rychloměru RAMER10 C s platností ověření do 9. 1. 2018. Správní orgán I. stupně měl k dispozici též výpis z evidenční karty řidiče a návod k měření rychlosti systémem RAMER 10.

9. Příkazem ze dne 20. 11. 2017 byl žalobce uznán vinným shora uvedeným přestupkem. Proti příkazu si v zastoupení obecným zmocněncem Ing. Miloslavem Jarošem podal odpor.
10. Správní orgán I. stupně ve věci po zrušení příkazu poprvé rozhodl dne 14. 3. 2018, kdy shledal žalobce vinným uvedeným přestupkem. K odvolání žalobce žalovaný původně rozhodnutím datovaným 3. 5. 2018 rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil a odvolání zamítl, toto rozhodnutí žalovaného však bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 1. 4. 2019, č. j. 60 A 11/2018-26, neboť krátce před vydáním rozhodnutí žalovaného podal žalobce doplnění odvolání ze dne 3. 5. 2018, o němž žalovaný v době vydání rozhodnutí nevěděl, a tedy na něj nereagoval. V dalším řízení žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 5. 2019, č. j. X, zrušil původní prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně s tím, že je třeba spis doplnit o návod k obsluze měřicího zařízení a k vyhodnocení záznamu o přestupku.
11. Po doplnění spisu dle pokynů žalovaného vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ze dne 11. 7. 2019, jímž byl žalobce opět shledán vinným ze shora popsaného přestupku. Porušení povinnosti dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a tím naplnění skutkové podstaty přestupku měl správní orgán I. stupně za prokázané podklady předloženými městskou policií, zejména obrazovým záznamem přestupku, kde je zachyceno žalobcovo vozidlo s udáním rychlosti jízdy vozidla 64 km/h bez odečtené odchylky, místo i čas měření a dále také svědeckou výpověď strážníka který provedl měření rychlosti. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí reagoval také na námitky žalobce uvedené ve výše zmíněném doplnění odvolání ze dne 3. 5. 2018, k čemuž částečně odkázal na předchozí zrušující rozhodnutí žalovaného. Uvedl, že projednání přestupku mezi žalobcem a strážníkem městské policie bylo bezkonfliktní, měření rychlosti proběhlo v souladu s § 79a zákona o silničním provozu za jízdy a v místě k tomu vyčleněném Krajským ředitelstvím policie Libereckého kraje, dle manuálu bylo měření provedeno správně. Správní orgán I. stupně považoval přestupek žalobce za dostatečně prokázaný, byla naplněna objektivní, subjektivní i materiální stránka přestupku. Žalobce je držitelem řidičského oprávnění od r. 1987, v evidenční kartě řidiče má celkem deset záznamů, poslední je přitom z ledna 2017 za jednání týkající se nedodržení nejvyšší povolené rychlosti. V nynější věci se překročení rychlosti pohybuje v druhé polovině rozpětí (o méně než 20 km/h). Nejedná se o zásadní překročení rychlosti, nicméně v posledním roce uložená pokuta ve výši 1 500 Kč neměla na žalobce výchovný dopad. Proto byla uložena pokuta 1 700 Kč, tedy mírně nad spodní hranicí sazby, když bylo možné uložit pokutu od 1 500 Kč do 2 500 Kč.
12. Žalobcovo blanketní odvolání žalovaný zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil rozhodnutím ze dne 18. 10. 2019. Žalovaný popsal dosavadní průběh řízení a uvedl, že žalobce podané odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ve stanovené lhůtě nedoplnil, žalovaný tedy odvoláním napadené rozhodnutí přezkoumal v celém rozsahu. Podle žalovaného užil správní orgán I. stupně všech důkazních prostředků, které byly vhodné ke

zjištění stavu věci, v tomto směru žalovaný vyzdvihl záznam o měření rychlosti jízdy s šablonou pro vyhodnocení tohoto záznamu. Byla tak ověřena správnost měření rychlosti, neboť předmětné vozidlo se na snímku nachází v odpovídající pozici. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 93/2015-41, který se týkal verifikace správnosti měření rychlosti silničním radarovým měřičem RAMER 10 a vydání šablon, které jsou součástí návodu k jejich užití. Podle žalovaného postupoval správní orgán I. stupně v souladu se zásadou materiální pravdy a na věc dopadající právní úpravou, přičemž řádně odůvodnil také výši trestu mírně nad spodní hranicí zákonné sazby. Jako přitěžující okolnost je v tomto případě hodnoceno opakované spáchání daného přestupku v posledním roce. Žalovaný se také ztotožnil se způsobem, jakým se správní orgán I. stupně vypořádal s obsahem doplnění (ze dne 3. 5. 2018) dřívějšího odvolání žalobce proti prvnímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 14. 3. 2018. K uplynutí promlčecí doby dle žalovaného nedošlo.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
14. Byla-li žalobcem namítána nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí proto, že žalovaný nevypořádal námítky z doplnění odvolání ze dne 3. 5. 2018, nepovažuje soud tuto námitku za důvodnou. Odvolací řízení, v němž žalobce zmíněné doplnění odvolání podal, bylo řízením o opravném prostředku proti prvnímu ve věci vydanému prvostupňovému rozhodnutí. Toto odvolací řízení skončilo zrušením prvního rozhodnutí správního orgánu I. stupně a je třeba je oddělovat od pozdějšího odvolacího řízení, které žalobce zahájil podáním odvolání dne 29. 7. 2019 a které skončilo vydáním nyní žalobou napadeného rozhodnutí. Odvolací námítky uplatněné v minulosti proti jinému prvostupňovému rozhodnutí se automaticky nestávají součástí následného odvolání žalobce proti dalšímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobci nic nebránilo uplatnit v odvolání ze dne 29. 7. 2019 jakékoli námítky (třeba i shodné jako minulosti) proti novému rozhodnutí správního orgánu I. stupně, proti němuž odvolání ze dne 29. 7. 2019 směřovalo. Žalobce však ve svém odvolání žádné odvolací důvody nesdělil, jeho údiv nad nedostatečnou reakcí žalovaného proto není namístě.
15. Správní orgány obou stupňů ostatně na obsah doplnění odvolání ze dne 3. 5. 2018 ve svých rozhodnutích reagovaly. Správní orgán I. stupně tak učinil dokonce velmi podrobně, což žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně konstatoval a uvedl, že se s odůvodněním správního orgánu I. stupně v tomto směru ztotožňuje a nemá potřebu cokoli dále doplňovat. Protože správní orgány odůvodnily také uloženou sankci, reagovaly tím i na výhrady žalobce v tomto směru uplatněné v uvedeném doplnění odvolání, byť je zjevně považovaly za nedůvodné. S takovým posouzením se krajský soud ztotožňuje, když shodné výhrady uplatnil žalobce také v žalobě, jež je rovněž nedůvodná.
16. Podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu správní orgán za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 uvedeného zákona uloží pokutu 1 500 Kč až 2 500 Kč. Z uvedeného rozpětí výše pokuty vyplývá, že jde o pokutu relativně nízkou, kdy zákon nedává správnímu orgánu široký prostor pro správní uvážení, tj. zohlednění

demonstrativně uvedených kritérií pro uložení trestu dle § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky. Tuto skutečnost měl soud na paměti, stejně jako účel řádného odůvodnění výše uložené pokuty, kterým je nepochybně individualizovat pokutu v závislosti na okolnostech konkrétního případu a osobě přestupce tak, aby soud mohl přiměřenost uložené pokuty přezkoumat.

17. Soud má za to, že odůvodnění výše pokuty, byť nijak podrobné, nezavdává žádné pochybnosti o zákonnosti a přiměřenosti pokuty uložené ve výši 1 700 Kč. Odkazoval-li žalobce na ustanovení § 37 až § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky, lze konstatovat, že i správní orgány si byly těchto ustanovení dobře vědomy, neboť je ve svých rozhodnutích rovněž uváděly. Výše sankce, kterou správní orgán I. stupně stanovil v dolní polovině zákonem stanovené sazby, odpovídá typové závažnosti daného protiprávního jednání, jelikož žalobce přesáhl povolenou rychlost v obci při zohlednění odchylky měření o 11 km/h, čímž nepochybně ohrozil bezpečnost silničního provozu. Na tuto skutečnost správní orgán I. stupně správně poukázal, čímž zohlednil kritérium následku přestupku, přičemž za účelem objasnění účelu pravidla omezení maximální rychlosti v obci hovořil o zastavěném území a zvýšeném provozu, což jsou vlastnosti pravidelně spojené s územím obce, na což správní orgán I. poukázal. Tyto skutečnosti však zjevně nebyly správními orgány vnímány ani označeny jako polehčující či přitěžující ve smyslu § 39 a § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky. Nedošlo tedy k porušení zákazu dvojího přičítání skutečností v neprospěch pachatele přestupku, a z uvedených důvodů také nebylo třeba prokazovat konkrétní v místě panující intenzitu provozu, pohyb chodců a hustotu zástavby.
18. Pokud žalobce dovozuje existenci polehčujících okolností z toho, že se dle něj nejedná o typicky městský úsek a že v době spáchání přestupku nebylo možno předpokládat silný provoz, jsou tyto skutečnosti do značné míry otázkou subjektivního vnímání žalobce. Přestupek byl jednoznačně spáchán na území obce, přičemž pro řádné rozhodnutí o něm nebylo třeba exaktně zjišťovat intenzitu provozu v dané době a mapovat stav okolní zástavby. Dále žalobce toliko v obecné rovině namítá, že nebyla zohledněna veškerá kritéria pro stanovení výměry sankce, ale již neuvádí, jaké konkrétní okolnosti v souvislosti s přestupkem měl správní orgán I. stupně v jeho případě zohlednit a co dovozuje z jím obecně vyjmenovaných kritérií jako je pohnutka žalobce, způsob spáchání přestupku apod.
19. Rozhodnutí o uložení správní sankce sice musí vycházet ze zákonem předpokládaných kritérií, nejde však o slohové cvičení, které by muselo obsahovat kompletní výčet těchto kritérií, tedy prakticky opsané § 37 až § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky, a ke každému z nich současně hodnocení správního orgánu. Takto chápaným požadavkům by nedostály ani mnohé rozsudky trestních soudů. Při stanovení výše pokuty je třeba vzít v úvahu veškerá zákonná kritéria, mnohá z nich však nemusí být v konkrétním případě relevantní, resp. nemusí ovlivňovat výslednou sankci ani směrem k trestu přísnějšímu ani mírnějšímu. Je pak nadbytečné požadovat nucené vyjádření správních orgánů k takovýmto kritériím, pokud z rozhodnutí či správního spisu neplyne, že určité kritérium bylo pominuto. Tento závěr vystupuje do popředí o to více, pokud v daném případě zákon správnímu orgánu neumožňuje učinit jakoukoli úvahu o druhu ukládané sankce a velmi výrazně omezuje také jeho úvahu o výši sankce.
20. Správní orgán I. stupně hodnotil žalobce jako zkušeného řidiče, přičemž zmínku o předchozích záznamech o spáchání přestupků v evidenční kartě řidiče lze, přes nesouhlas žalobce, podřadit pod zákonné kritérium hodnocení osoby pachatele. Z tohoto pohledu

není institut zahlázení rozhodný, neboť předchozí páchání přestupků dokládá, že žalobce je osobou se sklonem nerespektovat pravidla provozu na pozemních komunikacích. Navíc správní orgán I. stupně konkrétně vyzdvihl a také žalovaný za jedinou přitěžující okolnost výslovně označil pouze poslední záznam o přestupku z ledna 2017. Na ten institut zahlázení vztáhnout nelze, přitom se jednalo o přestupek shodné povahy, tj. nerespektování nejvyšší povolené rychlosti, přičemž uložená pokuta 1 500 Kč neměla na žalobce dostatečný výchovný dopad. Takové zohlednění předchozího uložení pokuty za přestupek považuje soud za souladné s § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky, za zcela logické, respektující jak represivní, tak preventivní účel ukládané pokuty. Lze tedy uzavřít, že v projednávané věci nebyly překročeny zákonné meze správního uvážení a pokuta 1 700 Kč byla žalobci stanovena v přiměřené výši (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2016, č. j. 6 As 119/2016-36).

21. Na závěr soud poznamenává, že nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce a požadavek na anonymizaci rozhodnutí ve věci není na místě v rozsudku vypořádávat, neboť se nejedná o žalobní body. Publikace rozhodnutí na webových stránkách Nejvyššího správního soudu není v kompetenci krajského soudu.

VI. Závěr a náklady řízení

22. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. za výslovného souhlasu žalobce a žalovaného.
23. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
24. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 1. dubna 2020

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce